

Az özvegyember, az orosz szputnyik és néhány zombi története

(És egy méltóságától megfosztott karakteré.)

1.

Két nappal, tizennégy órával és harminchat perccel a simagöröngyösi katasztrófa után.

A simagöröngyösi temető baljós ködbe burkolózott. Az évszázados fejfák között hangtalanul hömpölygő finom ködpára útvesztővé változtatta a sírkertet. A Hold felhőágyon úszott, de sápadt fénye olykor utat tört magának, és hidegen csókolta az elhagyott hantokat. A holtak álmát jókora, kitért szárnyú kőangyal vigyázta. Egy természetes szivarfa lombjai mögül bámult maga elé vak, mégis mindentudó tekintettel. Az áhítatos csendet csupán Pulacsik Sándor – nyugdíjas özvegy és alkoholfüggő – rekedt, borízú hangon elhadart káromkodásai törték meg.

A beesett mellkasú, ápolatlan férfi keményen dolgozott egy jókora lapáttal. Bár a munkát világ életében kerülte, jelenleg a legfontosabb érték forgott kockán, amit immár hét éve magának tudhatott: a tisztességgel kivívott özvegyi nyugdíja.

– Nyughassá' mán' Bori, hogy a fene enne meg azt a rusnya fizimiskád! – kiáltott a *félíg* üresen tátongó sírgödörbe. Na, itt volt képletesen és – pillanatnyilag – szó szerint is elhantolva az a fránya probléma. Özv. Pulacsik Sándor ugyanis – bizonyos körülmények között – talán még elnézte volna, hogy visszatért halottaiból a tisztességben jobblétre szenderült felesége, de amilyen peches volt, az a vén hárpia anyósa is előkaparta magát a föld alól. Sándor világ életében irtózott a családi síroktól. Freud minden bizonnyal azt mondta volna erre, hogy az öreg alkoholista tudat alatt számított valami ilyesmire – még szerencse, hogy Freudot erről senki nem kérdezte.

– Hamvasztani köllött volna – dűnnyögte magának okulásképp, hogy legközelebb nehogy elkövesse ugyanezt a hibát. Eközben asztmásan lihegve, serényen hánytva a földet a sírhant mélyén izgő-mozgó kupacra. Az elmúlt két napban nem először...

2.

Három nappal, nyolc órával és két perccel a simagöröngyösi katasztrófa után.

Miután elkezdtek a holtak visszatérni, Sándor – Söröstóni borozójában mindenki számára csak Sanya – úgy érezte, baj lesz. Az eddig nem zavarta különösebben, hogy az élőholtak nagy többsége hörögve ténfereg az utcákon, miközben sunyi módon mindent elkövetnek egy kis potya agyvelőért. Amikor viszont a polgármesteri hivatalban Göröngyös Pista vezetésével összeült az illetékes bizottság és nekiállt megvitatni, jogi értelemben élő halottokról, vagy pedig halott élőkről van-e szó, Sanya komolyan megrémült. Az eshetőség, hogy elveszti özvegyi státuszát – és a vele járó huszonháromezer-nyolcszáz forintot – jeges félelemmel töltötte el. Már a kérdést magát is politikailag inkorrektnek tartotta, és néhány viszontagságos nappal később, húsz év óta első ízben, cselekvésre szánta el magát.

Felvette a legjobb ruháját, amihez barna alapon piros csíkos hózentróger is dukált, és elindult, hogy

csatlakozzon az éppen ülésező S.Z.E-hez. (Simagöröngyösi Zombiellenes Egyesülethez.)

A falu központjában totális káosz uralkodott. A közpénzekből tavaly rendbe szedett virágágyások, a sétálóutca és a szépen újrafestett utcafront most leginkább háborús övezethez hasonlított. Minden utcasarkon katasztrófavédelmi ruhába öltözött alakok strázsáltak csőre töltött fegyverekkel. Persze ez sem hozott teljes sikert, mert néhol katasztrófavédelmi ruhába öltözött alakok üldöztek hörögve más, katasztrófavédelmi ruhába öltözött fickókat.

Az öreg, szocreál kultúrház egyik használaton kívül álló szertárában már javában folyt a taggyűlés. A tagság, amely két főből állt – Hansból, a mélynövésű vagyonörből, és Cecíliából, az elvált, idősödő ápolónőből (Egyhangúlag megválasztott legfelsőbb elnök) –, örömmel fogadta jelentkezését.

– Csak az a bizonyos, hogy okkult erőkkkel állunk szemben – közölte Cecília, az általa legintellektuálisabbnak gondolt hanghordozással, miután Sándor rákérdezett, hogy mit is akarhat ez az utcákon ide-oda őgyelgő zombinépség, akik zord fellegetek vethetnek özvegyiségének napfényes egére.

– Szerintem pedig azért támadtak fel, hogy szexeljenek velünk – vélte Hans. – Legalábbis a nőneműek.

– Az ellenvetésed meghallgattuk, és jegyzőkönyvbe vettük – vágta rá mérgesen Cecília. – Különben pedig, te mindenkivel szexelni akarsz...

– Ööö... majdnem mindenkivel – húzta össze magát Hans, Cecília nem csupán dühtől vöröslő kalácsképére sandítva.

Mire Sándort, úgy fél órával később, tagdíj-tartozás és az elnökség kompetenciájának megkérdőjelezése miatt kizárták az egyesületből, már épp eleget tudott a zombikórról ahhoz, hogy saját szakállára munkához lásson. Jókedvét csak kevéssé árnyékolta be, hogy tudta: felesége és anyósa minden bizonnyal *ismét* otthon, az aprócska faluszéli házikójában várják.

3.

Három nappal, nyolc órával és harminchét perccel a simagöröngyösi katasztrófa után.

Sándor tetterősen és bizakodva lépett ki a művelődési ház kapuján, majd hatalmasat esett egy, a járda közepén felejtett kerékpárban.

4.

Három nappal, nyolc órával és harmincnyolc perccel a simagöröngyösi katasztrófa után.

– Hogy az a jó... – nyöszörögte özv. Pulacsik Sándor, miközben a sárral kevert port köpködve, nehézkesen feltápáskodott. Kis híján még az utca túloldalán omladozó Polgármesteri Hivatal takarásából előcsoszogó Dezső kinyújtott kezét is segítségül fogadta a talpra álláshoz. Szerencsére idejében rájött, hogy ez nagy hiba lenne...

Sarkon fordult, és tébolyult menekülésbe kezdett a biztonságot jelentő háza irányába. Kerek öt percig iszkolt bicegve, az öt szintén bicegve követő Dezső elől, aki mély torokhangon, vágyódva hörgött utána. Sándor komoran könyvelte el magában, hogy újabban mindenki vagy az özvegyi nyugdíjára, vagy pedig az agyvelejére apellál. Komolyan haragudott a világra.

Később viszont, mintha maga a természet is kárpótolni akarta volna, jobbra fordult az időjárás: a frissen feltámadt, pajkos szellőkések a három nappal korábban elszabadult mérges gázokat színpompás, halványzöld gombócokba gyúrták, és eltakarták a menekülő férfit Dezső elől, aki végül elvesztette a nyomát a sarki közért és az ajándékbolt közt húzódó szűk utcácskában.

A hörögve lődörgő katasztrófa-károsultak közül sem kergette meg hazáig egy sem, így éppen kezdett jobb kedvre derülni, amikor a háza elé érve meglátta, hogy a korábbi balsejtelme beigazolódott.

Az apró, palatetős parasztház magányosan álldogált az utcácska legvégén. Ez a fajta magány azonban nem a kivételezetteknek és visszahúzódóaknak tulajdonított komor, ám fennkölt egyedüllét érzetét keltette a gyanútlan szemlélődőben. Sokkal inkább azt a különös víziót, mintha a többi épület megpróbálna *elhúzódni* a viharvert házikó közeléből. Az omladozó, vályogból rakott falakon borostyán kapaszkodott – ha a kűszónövénynek lett volna tudata, ezt a tettét alighanem réges-rég megbánja. Persze nem volt neki. Sőt, vélhetően Sanya néhai feleségének és anyósának sem, akik ismét a vetemedett ajtó alá rejtett halászhálóban kapálóztak.

A férfi eredetileg Fifike, a temetőőr kutyája miatt eszelte ki a csapdát, aki rendszeresen fosztogatta az éléskamráját. Már a katasztrófát követő első éjjelen bebizonyosodott, hogy ha a kutyát nem is tudja elkapni, a hevenyészett kelepce az élőhalottak (vagy halott élők, természetesen, szigorúan jogi értelemben) esetében kiválóan működik. Persze – morfondírozott magában Sándor – a feleségének még életben sem volt annyi esze, mint annak az átkozott kutyának.

Óvatosan kerülgette a hálót, mert azt már tudta, hogy a zombik harapnak. Áldotta is az eszét, amiért néhai Pulacsikné Csanka Borbálát műfogsor nélkül helyeztette végső nyugalomra. Egy hosszú, erre a célra rendszeresített kampósbotot akasztott a háló főszálába, és éppen nekikezdett volna a különös „csomag” temetőig tartó, izomszakasztó vonszolásának, amikor egy piros Zsiguli, csikorgó kerekekkel, fékezett a kertkapu előtt.

A kocsiajtó nagyot nyikordult. Sándor közeli barátja, egyben a helyi vendéglő tulajdonosa, Seres Tóni szállt ki a volán mögül. Frissen, tette készen, kócosan és ápolatlanul. Az anyósületről ugyanakkor egy langaléta, atlétatrikóban és terepszínű fecske-alsóban pompázó férfi hajtogatta elő magát.

– Megint visszagyütt? – tért a lényegre Tóni. A férfi elmélyülten vakargatta pecsétes, félregombolt inge alól elővillanó kerek pocakját.

– Vissza, hát – bólogatott komoran Sanya. –’S tegnap óta az anyóst is hozza magával.

– Nem maradnak ezek nyugton. Az unokaöcsém savval is próbálkozott.

– Savval is próbálkozott – bólogatott a fecskealsós férfi.

– Sőt, patkánymérget szórt a sírba – csóválta a fejét a vendéglős.

– Patkánymérget! – vágta rá a langaléta alul öltözött.

– Ő kicsoda? – intett Sándor gyanakodva a harci-alsónadrágos fickó felé, akinek borostás képéről az ártatlan csodálkozás gyermeki öröme sugárzott, miközben az iménti párbeszédet hallgatta.

Tóni nagyot szorityintott, majd megvonta a vállát:

- Fogalmam sincs. A téren kószált. Rendesnek tűnik.
 - Mindég ismétli, amit mondasz?
 - Mindég – tárta szét a karját Seres, mintegy jelezve, ez legyen egy ember legnagyobb hibája...
 - Mindég! – ismételte lelkesen a deprimált ruházatú figura.
- Néhány percre kifogytak a témából. Cigaretára gyújtottak.
- Te! – vette fel újra a beszélgetés fonalát Sándor úgy negyed óra múlva. – Segíthetnél.

5.

Három nappal, tizenöt órával és negyvenkét perccel a simagöröngyösi katasztrófa után.

- Nem lenne egyszerűbb elégetni őket? – nézett Tóni kételkedve az aprócska sír tetejére tákolt, hevenyészett áldozati oltárra. – Erősen hideg lett, a koma is tiszta lúdbőrös.
- Erősen hideg lett – lúdbőrözött vacogva az álcagatyás.
- Ha fázik, hát minek hoztad?! – fortyant fel Sándor. Valamiért idegesítette a barátja mellett álló hobbant, alsónadrágos alak, hiába állította Seres Tóni, hogy csak zárkózott, és meg kell várniuk, amíg megnyílik az irányukba. – Amúgy pedig mondtam már, hogy az gyilkosság lenne, vagy mifene. Még elveszik a nyugdíjam!
- És miért köll ezt pont a temetőben? – váltott témát a vendéglős.
- Pont a temetőben?
- Innét kaparták elő magukat, állítólag itt kell megcsinálni az okklút... oskult... olkút... ehh... Tudod, a rítust!
- Akkor nosza, mert még megharapnak.
- ? – meredt meglepetten Sándor az alig-öltözött langalétára, aki a didergéstől elfelejtett ismételni. Majd megcsóválta fejét, és komoran a temetőkert gazdátlanul maradt hantjaira meredt:
- Nincsen itt már senki. Akit ide temettek, az már mind *hazament*.
- Ja, mint ez a Gyulaffy, mi? – nézett a hálóban hortyogó harmadik alakra Tóni, aki nemrég ásta elő magát egy előkelő sírgödörből. Még szerencse, hogy az új életre kelt zombi végig a terepszín pendelybe öltözött ismeretlent üldözött egy kitért szárnyú angyallal ékített ősi sír körül, majd egyszer csak összecsuklott. Némi ügyességgel, és annál nagyobb szerencsével, őt is bezsupolták a jókora halászhálóba.
- Gyulaffy mindig is későn kelő volt – vágta rá Sanya. Nem szívesen ismerte el, de neki is a torkában dobogott a szíve az imént átélt kalamajkától. – Ráadásul narkolepsziás. Szereztél csipkebogyót a szertartáshoz?
- Irénke fél óráig kergetett a drogériában a polcok közt, de megvan.
- Szóval Irénke is átváltozott? – sóhajtott nagyot Sándor.
- Nem, neki más szándékai voltak... De ez valahogy még jobban megrémített.

– Mindegy, kezdjük.

Egy gyűrött papírdarabot húzott elő zsebéből, amit még az S.Z.E-tagsága során kapott. Meggyújtotta a sírra helyezett gyertyákat, és fejhangon kántálni kezdett. A szöveget ugyan nem értette – bár gyanúsán sokszor fordultak elő benne a „Cecília” és a „Deus” valamint a „Deus ex Cecília” szavak –, de bízott a sikerben. Annyira elmélyedt a misztikus tevékenységben, hogy még barátja elfehéredő arcára sem figyelt fel, csak amikor az dadogva megszólalt:

– Azt hiszem... t... túlzásba vittük a látnokzsályát!

Sanya bosszankodva kapta fel a fejét, majd pillanatokkal később elkerekedett szemmel meredt az elé táruló bizarr látványra. Két, már feltehetőleg születéskor őrzővédelemre predesztinált, fekete kezeslábasba öltözött fickó imbolygott Kovács Kelemenné jobb sorsra érdemes végső nyughelyén. A benga alakok egy tűzpiros koporsót cipeltek a vállukon. Mögöttük egy festett arcú, vézna, flitteres fürdőköpenybe öltözött férfi kerülgette finomkodva az üres hantokat.

– Itt jó lesz! – vezényelt kappanhangon a nyüzüge alak, majd amikor a két nagydarab fickó ügyet sem vetve a felszólításra továbbment, megköszöri a torkát, és mandulagyulladásal küzdő sarkimedvéket megszügyenítő hördüléssel ismét elhadarta:

– Itt már jó lesz! Ássatok nekem új sírt, de szabályos legyen ám!

– Van itt elég üres gödör, és úgy gondoltuk... – szállt volna vitába az egyik melák, de a flitteres mérgesen letorkolta:

– Nem azért tartalak titeket, hogy gondolkozzatok! Sosem kellene használt dolgok, eredetiben gondolkodom! Munkára fel, idióták! Én addig váltok pár szót a rajongóimmal. – Az értetlenül bámuló Sanyaék felé intett, majd úgy siklott a megszeppent hármassal, mintha vízen járna.

– Autogrammot?

– Izé! – vágta rá Sanya.

– Hmm... Mi nem teljesen tudjuk, ki vagy... – hümmögött zavartan Seres Tóni.

– Ki vagy..? – talált magára az alsógatyás.

– Ti sohasem néztek tévét?! – sértődött meg a nyüzüge. – Én vagyok Finish Sabbath, az ország legelismertebb gore-metál énekes! – Fitymálva végigmérte a kommandós-gatyást, majd affektálva felesattant:

– Minő hanyag resurrectátum! – Heves mozdulattal lerántotta magáról a flitteres fürdőköpenyt, amely alatt egy szintén flitteres, aranszínben pompázó alsónadrág feszült.

– Na, kérem, így kell újjászületni!

Finish Sabbath – született Radicsuk Kázmér – alaphelyzetben is biztosan tudta, hogy mindent jobban tud mindenkinél, de ha feltámadásról esett szó, akkor végképp nem ismert tréfát.

– Mi az a gore-metál? – kérdezett rá Sanya bizonytalanul az őt pillanatnyilag leginkább foglalkoztató témára.

– Minden zenei műfaj essenciája! Ne mondjátok, hogy még ezt a dalomat sem ismeritek?!

Szörnyű hörgésbe kezdett, amiből az elhült társaság csak a „csirkebél”, a „csirkevér”, a „csirkeszél” és az „agyalapi mirigy” szavakat tudta azonosítani, majd egy végső, rettenetes horkantással befejezte a produkciót.

– Na? – láthatóan elismerést várt.

– Sosem voltam jó énekből, de... úgy hallom, megjárja! – vágta ki magát a kényelmetlen helyzetből Sanya.

– Az a közepső rész, különösen ízléses volt – tódította Tóni.

– Ahogy látom, ti is a hely esszenciáját gyűjtitek az asztráltestetekbe, hogy isteni, halálon túli létre ébredjen szellemetek – tudta biztosan Finish Sabbath.

Sanya nem szállt vele vitába, mert úgy gondolta, hogy úgyis van már saját örültjük – no meg három zombijuk, ráadásuképp. Felesleges lenne még egy.

6.

Három nappal, tizenhat órával és két perccel a simagöröngyösi katasztrófa után.

Néhány pillanatig csak a szomszéd parcella mellett munkálkodó ásók monoton surrogása hallatszott – amiért Sándor, az iménti produkciótól megviselt idegekkel hálát adott az égnek –, de azután hangos csörtetéssel és többszöri pofáraesés következtében elcsattant cifra káromkodásokkal befutott a helyszínre az S.Z.E teljes tagsága. Hans és Cecília, kezükben transzparenszeket lóbáltak, amelyeken a fakó holdfényben jól látszottak a girbegurba betűkkel felrótt szlogenek.

„Halál a zombikra!” – hirdette a Cecília kezében lévő tábla, majd alatta kisebb, de egyre elnyújtottabb betűkkel a „velem ne szórakoztatok élőhalottak, mert...” szöveg volt olvasható. A fenyegetés befejezése lemaradt – az iromány szerzője jól érezhetően megpróbált úgy tenni, mintha a megtorlásról szóló rész már nem férne ki.

Hansnál „Az élőhalott fenyegetés Damoklész kardjaként lebeg fejünk felett” tartalmú, líraian megfogalmazott örök érvényű díszelgett. A szakadt térdnadrágban pompázó töpörödött alak taknyolásokkal tarkított menetelése közben is szerfelett büszke volt irodalmi képzettségére.

– Állj! – visította Cecília, amint a közelükbe ért. – Szellemiségünk megköveteli, hogy tiltakozzunk ez ellen a szentségtelenség ellen! Ez a férfi – mutatott Finish Sabbathra – egy élőhalott kollaboráns!

– A helyes kifejezés: „új életre magasztosuló!” – sikította válaszként Sabbath.

– Nem értem a raplit – vakargatta fejét Tóni.

– Pedig egyszerű – válaszolta dideregve a fecskealsós. – Bizonyos, mesterségesen kreált szubkultúrákban, erősíti a résztvevők saját, hierarchikus rendjükben elfoglalt pozícióját bármely cselekedet vagy esemény elleni drasztikus reakció. Ez az önjelölt vezetők állandó sajátja, amely tudat alatt az összetartozás érzetét hivatott a csoport többi tagja felé sugallni, valamint azt, hogy elengedhetetlenül szükséges egy határozott személy, aki ellentmondást nem tűrően fellép a csoportot, valamint saját személyét – egyben a társaság irányítóját, és ezáltal szellemiségének képviselőjét – érő vélt, legtöbbször művileg teremtett külső vagy belső fenyegetés ellen...

– Aha! – vesztette el a fonalat Sanya, és már most vágyakozva gondolt azokra az órákra, amikor az alul öltözött langaléta még csak ismételt. Remélte, hogy azok az idők hamarosan visszatérnek.

Miközben mindenki a Cecília és Sabbath közt sikoltozássá eszkalálódott vitára figyelt, Hans sunyi módon, halkán füttyörészve a halászhálóhoz osont, és a kezében tartott égő cigarettával vegzálni kezdte Gyulaffyt, a narkolepsziás zombit. Egyfajta belső kényszertől hajtva, mindig is imádta piszkálni azokat, akiknek nem volt lehetőségük visszavágni.

Hans szerencsétlenségére Gyulaffynak volt: felébredt, majd hörögve kapott a mélynövésű vagyonőr felé, akinek cipősarka beleakadt a háló vezérszázába, és jókorát esett. Mindezt tetézendő, a rántástól kibomlott a rögtönzött csapda, és a nemesi származású élőholt diadalmas hördüléssel harapott Hansba.

A Finish Sabbathnak dolgozó testőrök fegyvereket kaptak elő, és tüzet nyitottak a hálóból előkászálódó zombikra. Cecília jajveszékelt, Hans vinnyogott, Sabbath üvöltött. Egyedül Sanya figyelte elégedetten, amint a természetes izomagyúak szitává lövik az özvegyi nyugdíját fenyegető néhai családtagjait. Talán fél percig tarthatott az egész: alig halt el a lövések fülsüketítő, kripták és sírkövek közt pattogó hangja, és már csupán az apró termetű vagyonőr nyöszörgése törte meg a csendet.

– Őt is? – kérdezte az egyik bengá, Hansra mutatva. – Nemsokára átváltozik.

– Mindig is rosszindulatú volt, kicsi, kövér és bűdös – kelt a védelmére Sándor. – Nem hiszem, hogy a zombi-kór ezen túl sokat változtatna.

Finish Sabbath színpadiasan forgatta szemét, és gőgösen megvonta a vállát:

– Nekem mindegy, de akkor ne erre ögyeleljen. Fontosabb dolgom is van itt!

7.

Négy nappal, hat órával és hét perccel a simagöröngyösi katasztrófa után.

– Ez megoldódott – nyúlt elégedetten a borospohár felé Sanya.

– Megoldódott... – közölte a harcifecskés langaléta, aki visszatért a katatón állapotba, ám ezúttal már Sándor szavait is ismételte. A férfi kezdte megkedvelni.

Hárman üdögéltek Sörös Tóni deszkalapokkal beszögelt ablakú fogadójában, és elmélyülten iszogattak.

– Bekapcsolom a tévét – kapcsolta be a tévét Tóni. – Kezdődik a híradó.

A készülék monoton hangja bensőséges békét varázsolt a vendéglő lambériával borított falai közé. Sándor az elmúlt napok eseményeitől bágyadtan hallgatta az adást.

– ...megerősítést nyert, hogy egy hidegháborúban fellőtt orosz szputnyik meghibásodása tehető felelőssé a szabolcsi térségében zajló katasztróféért. A helyi szervek és a katasztrófavédelem karöltve igyekszik elhárítani a veszélyt. A rend helyreállításában a környék vezetői, valamint a lakosság is szerepet vállalnak. Göröngyös István, Simagöröngyös polgármestere, új rendeletet hozott, amely szerint a hivatal az életre kelt holtak ellátását a korábbi özvegyi nyugdíjalapból finanszírozza. „Mivel a legtöbb hozzátartozó hazatért – érvelt a polgármester –, így rokonaik emelt szintű ápolási díjban részesülnek. Nem hunyhatunk szemet ezeknek a családoknak a nehézségei felett, még ha a pénz elosztása az egyedül maradt, ám hasonló gonddal nem sújtott polgárok rovására történik is. Azt gondoljuk, így igazságos.”

8.

Egy perccel és két másodperccel Pulacsik Sándor személyes katasztrófáját követően.

– Ááááá! – üvöltött fel Sanya, majd folytatta: – Úúúúú! – Tisztán kivehetően nyöszörgött is hozzá. Ha tűzoltóautó lett volna, alighanem egyszerre dudál és szirénázik.

9.

Hét nappal, két órával és tizenöt perccel Pulacsik Sándor személyes katasztrófáját követően...

A horizonton felbukkanó nap, rózsaszín pompával emelkedett Simagöröngyös katasztrófa sújtotta romjai fölé. A pajkos fénysugarak vidáman táncoltak az ébredező falu vörös cseréptetőin, szűk utcáskáin, bedeszkázott ablakain.

Pulacsik Sándor készülődött. Mostanában megengedte magának azt a luxust, hogy a legjobb ruháját öltse magára. (Amihez barna alapon piros csíkos hóentróger is dukált.) Felelősséget vállalni valakiért nem kis feladat, de már napokkal korábban, egy álmatlanul töltött éjszaka után megszületett benne az elhatározás.

A felpofozott szájjal ülő lekötözött, apró és bűdös figura, kidülledt szemekkel kísérte minden mozdulatát. „Talán még tanítható is” – tanakodott magában, de aztán elvetette az ötletet. Az éhesen nyáladzó alak bizonyíthatóan már a zombi-kór előtt sem volt az. Márpedig rég kiderült, hogy a rossz szokások élőholt állapotban is megmaradnak: előző éjjel a hanyagul megkötözött ápolója megevett egy doboz, kartávolságon belül felejtett cigarettát. „Madárijesztőnek túl kicsi, kerti törpének túl randa” – vont a vállát Sándor. Ám egy pillanatra sem bánta a pillanatot, amikor beadta a kérvényt a városházán, és örökbe fogadta Hansot, a zombivá avansált mélynövésű vagyoniért.